

EOC is een scheepvaartverzekeringsmaatschappij met een brede blik. Onze leden varen in de beroepsvaart, de pleziervaart, de charter- en passagiersvaart of wonen op al dan niet varende schepen en arken. Ieder EOC-lid heeft een ander waterverhaal. In de serie Scheepgaan tekent schrijfster Corine Nijenhuis ze op.

SLEPEN IN VERBONDENHEID

Siebe Kuipers (1971) en Willemien Onrust (1977),
eigenaren sleepdienst Hunzetrans BV

Ze zochten een tweede sleepboot, om de capaciteit van hun VOF timmer- en staalwerk/sleepdienstverlening uit te kunnen breiden. Het liep anders. Vanaf 2018 zijn Siebe en Willemien eigenaar van Hunzetrans BV; nautische dienstverlening met vier sleepers en bijbehorend drijvend materieel.

Achteraf kun je zeggen dat hun leven tot 2018 best overzichtelijk was. Siebe deed sleepwerk, Willemien scheeps- en timmerwerk. Hun bedrijf stichtten ze al in 2012. Op zoek naar een tweede sleepboot belandden ze in de Deense haven (in Groningen-Stad). Daar lag sleepbedrijf Hunzetrans te koop, met een paar goede sleepboten. Maar voor de eigenaar was het 'alles of niets': hij verkocht zijn bedrijf als totaal. En daarmee werd vooral Willemien voor een keuze gesteld. Wanneer ze het bedrijf zouden overnemen, werd het werk voor Siebe niet wezenlijk anders, maar voor haar wel. Willemien werd van timmerman/lasser een 'organiserend coach'.

"Ik wilde wel een nieuwe uitdaging aangaan. Het idee was ook dat het las- en staalwerk mij op den duur te zwaar zou vallen, dus het leiden van een sleepbedrijf was een goed alternatief. En een goede investering voor ons als zpp'ers. Al wisten we eigenlijk niet goed wat er op ons af zou komen."

De omschakeling was groot. Niet alleen omdat het sleepbedrijf vier keer groter is dan ze gewend was, maar vooral omdat Willemien haar rol moest aanpassen. "Voorheen deden we alles zelf, maar dat kan niet meer. Dat had ik niet voorzien. Normaal deed ik het technisch onderhoud van de schepen, nu besteed ik dat uit. Omdat ik bijna fulltime bezig ben met acquisitie doen, met plannen en organiseren. Van vergunningen voor de sleepklussen, tot vooraf geregelde vaarwegkennis." Hunzetrans BV doet verschillende soorten sleepwerk. Het kleinste deel daarvan gebeurt in en rond Groningen: woonarken die naar de werf moeten. Een tweede poot is het sectievervoer van onderdelen op pontons, dat doen ze meestal met twee sleepboten tegelijk. Dan zijn er nog de tewaterlatingen van grote schepen bij scheepswerven in de buurt. Bij De Hoop in Foxhol bijvoorbeeld, waar de sleepers regelmatig assisteren. Als laatste is daar de waterbouwkundige aannemerij: damwanden zetten, oeverinspectie, baggerwerkzaamheden. "Bij alles wat vanaf het water gebeuren moet, daar assisteren wij."

Om vier schepen fulltime in de vaart te kunnen hebben, zijn veel schippers nodig. Intussen is er een flinke club zpp'ers én schippers die via het uitzendbureau komen. Daarnaast heeft Hunzetrans één medewerker in dienst. De leeftijden lopen flink uiteen; van twintigers tot gepensioneerden. Merendeel is man, maar er varen ook twee vrouwen voor het bedrijf. Voor Willemien zijn de medewerkers misschien wel het grootste bedrijfskapitaal. "Wij vinden het heel belangrijk dat de mensen het goed hebben bij ons. Daar ben ik erg mee bezig. Ik wil dat hier een cultuur heerst waarin je met plezier, maar vooral ook veilig kunt werken."

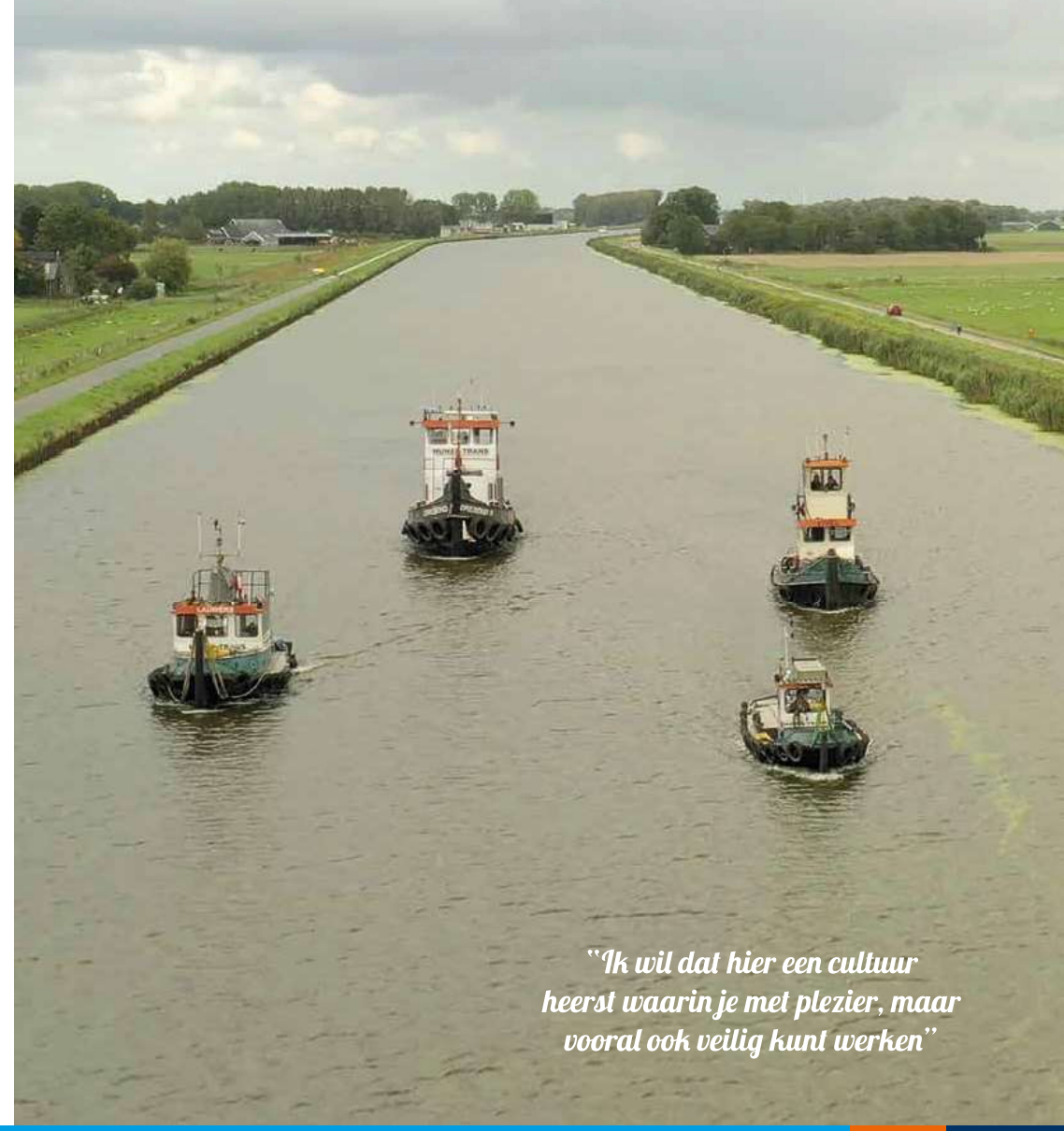
Die veiligheid staat hoog in het vaandel. Het document risico-inventarisatie - verplicht voor ieder bedrijf - waarin de gevaren en de eliminatie daarvan worden benoemd, is wat haar betreft niet afdoende: "Bij een sleepdienst spelen zoveel gevaren die niet te elimineren zijn." Daarom heeft Willemien een aanvullend document geschreven, je zou het een 'veiligheidsboek' kunnen noemen. Er staan praktische punten in, zoals het altijd dragen van een zwemvest, het gebruik van goede persoonlijke bescherming, het binnen leggen van trossen wanneer het vriest. "Maar wat er vooral staat is dat je om elkaar moet denken. In de aannemerij wordt vaak gezegd wat de mensen moeten doen, terwijl dat soms niet veilig voelt. In dat geval moet een medewerker meteen naar mij bellen. Wij willen als bedrijf als een blok achter hem of haar staan, wij steunen de medewerker altijd en direct. Praten kan achteraf."

De wereld van de sleepvaart is niet alleen risicovol, het is ook grillig. Veel projecten spelen op korte termijn, sommige zijn zelfs ad hoc. Dan heb je niet alleen stante pede medewerkers nodig, maar ook sleepboten. Inmiddels werkt Hunzetrans BV nauw samen met sleepbedrijf Bokschoten, de buurman, die zelf drie sleepboten in de vaart heeft. Door de schepen samen te voegen is er meer flexibiliteit en kan er meer werk worden aangenomen. Daarnaast is de ervaring en expertise verdubbeld. Maar hoewel de twee bedrijven nauw samenwerken, blijven beide autonoom. Want het is een bewuste keuze van Willemien en Siebe om klein te blijven. "Als je de 'verschilligheid' in alle facetten van het werk wilt behouden, dus de sociale kant én het technische deel, dan moet je niet te groot worden. Dat wil ik ook niet, dan word ik ongelukkig."

Het bedrijf doet het goed, er is veel goodwill van alle kanten. Maar er is ook een groot probleem gerezen. De gemeente Groningen heeft de Deense haven inmiddels bestempeld als toekomstige woonwijk: daarom moeten beide sleepbedrijven weg. Een alternatief is niet aangeboden, het ambtenarenapparaat ziet Hunzetrans niet als dienstverlenend bedrijf, hoewel het haast alle woonboten in de stad sleept. Het is een nijpend probleem, ook al omdat het drijvend materieel intussen aan vervanging toe is. Het voornemen een nieuw ponton te laten bouwen, met kantoor, werkplaats, kantine en opslag, kan voorsnog niet worden uitgevoerd. Er is geen bank die het plan financiert zonder een locatie voor het bedrijf.

Maar bij de pakken neerzitten; dat is niets voor Willemien en Siebe. Ze hebben een architect een plan laten tekenen hoe hun bedrijf, én dat van sleepbedrijf Bokschoten er op een nieuwe locatie, iets verderop, uit kan gaan zien. Het is een ambitieus en vooruitdenkend plan waarbij ook varende schepen zijn ingetekend. Het zal nog de nodige energie kosten, maar Willemien heeft er alle geloof in dat het goed komt. Omdat ze zich met het bedrijf verbonden voelt. En omdat ze er de persoon niet naar is om op te geven. "Ik heb een zucht naar moeilijke dingen. Mijn geest moet wat te doen hebben."

"Ik wil dat hier een cultuur heerst waarin je met plezier, maar vooral ook veilig kunt werken"